

Biskup Vlado Kosić, PREDSTAVLJANJE KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA: „*VUKOVAR I NJEGOV STOŽER*“ – Zagreb, 11.XII.2013.

Najprije bih rekao da mi je velika čast biti ovdje večeras sa svima vama - koje sve od srca pozdravljam, na prvom mjestu Vas, dragi akademiče Pečariću, također hrvatske generale Mladena Markača, g. Domazeta-Lošu, g. Lukića i Tomu Medveda te domaćina gosp. J. Klemma, kao i sve hrvatske branitelje, kojima dugujemo slobodu naše Domovine, gđu Karolinu Vidović Krišto, sve Vukovarce i branitelje Vukovara, g. Tomislava Josića i g. Vladu Iljkića te članove Stožera za obranu hrvatskog grada Vukovara i sve vas, sudionike ove večeri - čuti vaša promišljanja i podijeliti s vama svoja razmišljanja o ovoj knjizi, ali i o Vukovaru i njegovu Stožeru. Vukovar je za mene uvijek bio grad posebnog pijeteta – kao što su to i naša povijesna mjesta poput grada Zrina, uništenog 1943. ili Gvozdanskog, kojeg su branili 1578. hrabri hrvatski vojnici i u toj obrani junački svi do jednoga izginuli. Vukovar je poput Sigeta, koji je branio „moj“ Nikola Šubić Zrinski 1566. – rekao sam za hrvatskog junaka, branitelja Sigeta da je moj, jer je rođen 1508. u Zrinu, župi moje Sisačke biskupije. Vukovar je naša suvremena epopeja, mjesto stradanja ogromnih razmjera, budući da je na nj navalila ogromna mržnja i vojna mašinerija, ali i mjesto ogromne ljubavi iskazane u snazi rodoljuba koji su ga branili. Pred tom žrtvom stojim bez riječi, u dubokoj molitvi za sve koji su poginuli, kao i za sve koji su u toj obrani izgubili svoje zdravlje bilo tijela bilo duše, koji su doživjeli neviđena poniženja, zatvore, silovanja i progonstvo te – konačno nerazumijevanje i stalno uskraćivanje osnovnog poštovanja društva, a na kraju i službene države, sve više i više – do eskalacije krize s postavljanjem dvojezičnih odn. dvopismenih ploča u Vukovaru počam od 2.rujna ove god. na dalje.

Ne mogu a da se ne spomenem prvog predsjednika RH jedinog pravog hrvatskog državnika dr. **Franje Tuđmana**, čija je 14.obljetnice smrti bila jučer. Samo bih istaknuo kako mi je neshvatljivo da se od 2000.godine njega ne samo zaobilazi, nego se nasilno i smišljeno provodi i tzv. detuđmanizacija. Zato je državni vrh ignorirao njegov grob, pa i jučer, kao i druge njegove obljetnice i nije mu želio iskazivati nikakvo poštovanje, premda je narod plebiscitom njega i birao i doživljavao ne samo formalno prvim predsjednikom nego i stvarno nacionalnim liderom. Tu se opet nalazim pred enigmom kako je to moguće da naš narod ide – štono se veli - drumom, a naši političari šumom. Mislim da dok ne bude Tuđman poštovan tako da mu na grob dolaze ne tek stranačke delegacije nego najviše državne delegacije, neće biti sreće za našu državu i naš narod.

Upravo je akademik Pečarić tako hrabro orijentiran da bi morao biti nezaobilazan putokaz svim Hrvatima i hrvatskim građanima. U čemu? U domoljublju, u poštivanju svetinja našeg puka.

Kad spominjem „svetinje“, tada ne mislim na svece Katoličke crkve, već na ono što je narodu sveto i veliko, što mu je neophodno, što ne želi i ne može dovesti u pitanje, ne želi li dovesti u pitanje sam sebe i svoj identitet, svoju prošlost, sadašnjost i budućnost.

Jedna od takvih svetinja je nesumnjivo **obitelj**. Čovjek se rađa u obitelji, raste i izgrađuje se, napreduje i stječe sve životne spoznaje i prva najvažnija iskustva - u obitelji. Kako onda ne bi obitelj cijenio, poštovao i smatrao svetinjom? Pa ipak naši se tzv. prvaci, poduprti medijima-plaćenicima potrudite da svima koji cijene obitelj, koja po svojoj naravi koju joj je takvu Bog dao, počiva na braku kao zajednici muškarca i žene, u lice kažu da su glupi, nazadni, ajatolasi, da su nacisti, fašisti, netolerantni, čak su nam neki govorili da je poštovanje obitelji – nekršćansko ponašanje! I kad je narod na referendumu, usprkos tim strašnim i neviđenim pritiscima, ipak u velikoj većini rekao što misli – a to je da mu je obitelj svetinja, kao da se ništa nije nizzbilo. Nitko ne odgovara od aktera te kampanje protiv obitelji, nitko! Zar ne postoji ni politička odgovornost, zar ne postoji moralna

odgovornost, pa i pravosudna? Naš kardinal Bozanić rekao je, nakon susreta s Papom koji je izrazio zadovoljstvo što je ustavno zaštićen brak u Hrvatskoj, kako je bio iznenađen da je institucionalna vlast bila protiv toga – citiram: „kršeći tako neutralnost države“. I za to nitko ne odgovara! No ipak, narod je pobijedio i on sada ima tu svijest da može izvojevati pobjedu usprkos nemoralnim političarima, usprkos veleizdajicama i prodanim dušama.

Jednako se tako na žalost događa i sa svetinjom koje se zove **Vukovar**. Vukovar je neviđena epopeja, Vukovar je naša suza najgorča, Vukovar je naša rana nezacijeljena, Vukovar je naš ponos i naša najveća nacionalna svetinja. I što ovi bezdušnici uradiše od njega? Umjesto da vidaju rane, umjesto da pomažu i organiziraju čitavu Domovinu da pomogne tom našem simbolu i svetinji, oni su pošli čizmom na njega. Šalju specijalne snage reda, u oklopnim odijelima, sa štitovima i kacigama, oboružane dugim cijevima, da kao neki agresori napadnu. Koga? Hrvatske branitelje. Gdje to? U Vukovaru! Bože, smiluj se ovoj jadnoj bezdušnoj vlasti i istrгни im mač iz ruku, jer njime mogu ozlijediti djecu, njime mogu raniti majke, njime mogu oskrvniti duše čiste i malene, Bože, njime mogu onečistiti i upropastiti sebe. Ne dopusti da se to dogodi!

Vjerujem da će ova knjiga, i ovaj naš večerašnji skup pomoći da se ne dogodi daljnje ponižavanje Vukovara, a to znači cijele Hrvatske, to znači svih Hrvatica i Hrvata, svih ranjenih duša u ovoj napaćenoj zemlji.

U analizi stanja i događaja, pitamo se: gdje su bili i što su rekli, činili i radili pojedinci i ustanove ove zemlje kad se tako bezdušno pokrenula nova agresija na Vukovar. To bi se pitanje moglo postaviti i s obzirom na događanja oko agresije na obitelj. Prozivam institucije ove zemlje i pitam ih: zašto ste šutjeli? Vi, akademici naše najviše kulturne i znanstvene ustanove HAZU! Vi, članovi Matice hrvatske, Vi, rektori naših hrvatskih sveučilišta! Ako su mediji zaluđivali naciju, skrivajući istinu i sipajući laži u uši, u oči i u duše naših ljudi koji nisu mogli znati ono što im nije bilo rečeno, zašto ste vi šutjeli, vi koji biste trebali znati i biti moralni stupovi našeg društva, vi koji predstavljate glas razuma?

Jednako tako prozivam i pitam sve vas, isti imenovani adresati: zašto šutite i dopuštate da se vrši nova agresija na Vukovar? Zar nije Vukovar spasio obraz i vama, zar nije zaustavio krvožednu soldatesku koja je htjela proždrijeti i vas, zar ne osjećate zahvalnost i zar ne vidite da vas ne bi bilo bez Vukovara? Pa kako možete sad šutjeti, kako možete i dalje samo promatrati?

Evo, spomenuo sam i Akademiju i Sveučilište, a naš je autor ove knjige o Vukovaru i akademik i sveučilišni profesor. Međutim, on je jedini! Ili jedan od veoma rijetkih kako akademika tako i sveučilišnih profesora koji diže glas, koji govori istinu, koji ima hrabrosti boriti se i prkositi moćnicima ovoga svijeta. Nije njihov mač jači od pera!

Riječ je snažnija od svakog mača, kako to opisuje i Sveto pismo, kada kaže da je „živa Riječ Božja i djelotvorna; oštija od svakoga dvosjekla mača; dijeli dušu i duh, zglobove i moždinu te prosuđuje nakane i misli srca...“ (Hb 4,12)

Neka bude više Pečarića, da bude Vukovara, da sloboda više nikada ne uzmakne pred ropstvom da nam živi Hrvatska! Hvala!